

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě, složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Jaroslava Vlašína, v právní věci žalobkyně **M. K.**, zastoupené Mgr. Petrem Miketou, advokátem se sídlem Ostrava, Jaklovecká 18, proti žalovanému **Ministerstvu práce a sociálních věcí**, se sídlem Praha 2, Na Poříčním právu 1/376, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 8. 3. 2016, č. j. 38 Ad 16/2012 – 108,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Úřadu práce ČR, krajské pobočky v Ostravě ze dne 18. 5. 2012, č. j. MPSV-UP/2155025/12/HMN, nebyl žalobkyni přiznán příspěvek na živobytí, neboť nesplňovala podmínky dle § 2, § 9, § 21, zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi. Ministerstvo práce a sociálních věcí svým rozhodnutím ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. SZ/703/2012/9S-MSK, č. j. MPSV-UM/6424/12/9S-MSK S/15, zamítlo odvolání žalobkyně a současně potvrdilo rozhodnutí I. stupně. Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Ostravě (dále „krajský soud“) dne 20. 7. 2012 žalobkyně napadla rozhodnutí II. stupně. Krajský soud žalobu zamítl rozsudkem ze dne 27. 3. 2014, č. j. 38 Ad 16/2012 – 77.

Dne 11. 2. 2016 podala žalobkyně ke krajskému soudu podání označené jako „*ŽALOBA NA OBNOVU ŘÍZENÍ VE VĚCI VYDANÉHO ROZSUDKU KRAJSKÉHO SOUDU V OSTRAVĚ POD Č.J. 38 Ad 16/2012 ze dne 27. 3. 2014 (§ 228 a násl. o.s.ř. a také pro vady řízení a nezákonnost vydaného rozhodnutí) a žádost o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce pro podání odvolání ve věci tohoto řízení + zasílám vyplněný vzor 060 + přílohy*“. Krajský soud usnesením ze dne 8. 3. 2016, č. j. 38 Ad 16/2012 – 108, (dále „napadené usnesení“), návrh žalobkyně na obnovu řízení odmítl.

Krajský soud v odůvodnění napadeného usnesení s odkazem na § 114 odst. 1 soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“) zdůraznil, ve kterých případech je obnova řízení je přípustná. Pod uvedený taxativní výčet obnova řízení proti rozsudku vydanému v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nespadá. Podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. platí, že nestanoví-li soudní řád správní jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže

návrh je podle téhož zákona nepřipustný. Jelikož na projednávaný případ není možné aplikovat občanský soudní řád, jak se mylně domnívala žalobkyně, ale soudní řád správní, nezbylo krajskému soudu, než návrh žalobkyně v souladu s § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítnout. V důsledku závěru o nepřipustnosti posuzovaného návrhu dovedl krajský soud jeho zjevnou neúspěšnost a podle § 36 odst. 3 věty třetí s. ř. s. zamítl proto rovněž žádost žalobkyně o osvobození od soudních poplatků. V souladu s § 35 odst. 8 s. ř. s. dále zamítl i žádost žalobkyně o ustanovení zástupce, neboť vzhledem ke zjevné neúspěšnosti návrhu na obnovu řízení dospěl soud k závěru, že není naplněna podmínka nezbytnosti ustanovení zástupce k ochraně práv žalobkyně.

Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) podala proti napadenému usnesení kasační stížnost, v níž se dovolává důvodů vyplývajících z ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.. V ní obsáhle argumentuje trváním svých členských práv v bytovém družstvu H. 1427, povinností bytového družstva poskytnout jí bytovou náhradu při skončení jejího členství, dopadem těchto okolností na její nárok na příspěvek na bydlení; zpochybňuje též právní zhodnocení těchto otázek krajským soudem. Závěrem stěžovatelka navrhuje napadené usnesení krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení. Současně požádala o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce. Žádosti o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti zdejší soud usnesením ze dne 28. 4. 2016, č. j. 3 Ads 79/2016 – 25, nevyhověl. V návaznosti na tuto skutečnost stěžovatelka následným podáním ze dne 28. 4. 2016 svou kasační stížnost dále doplnila. V tomto doplnění rozvedla svou dřívější argumentaci ohledně příspěvku na živobytí – členství v bytovém družstvu, zajištění bytové náhrady, vyhocené vztahy mezi členy předmětného bytového družstva. Setrvala přitom na svém návrhu zrušit napadené usnesení a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení. Současně doložila své zastoupení advokátem Mgr. Petrem Miketou, a to předložením plné moci ze dne 6. 5. 2016

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil otázku splnění podmínek řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatelka je v řízení zastoupena advokátem a jsou splněny i obsahové náležitosti dle § 106 s. ř. s. Od placení soudních poplatků je stěžovatelka v tomto řízení osvobozena. Následně přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Vzhledem k uplatněné námitce nepřezkoumatelnosti napadeného usnesení se zdejší soud zabíral nejprve touto námitkou. V tomto bodě je třeba připomenout, že konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu označuje za nepřezkoumatelné takové rozhodnutí, v němž soud zcela opomene vypořádat některou z uplatněných žalobních námitek (rozsudky ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 – 58, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74), respektive pokud z jeho odůvodnění není zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, a to zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby (rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44). Nejvyšší správní soud ovšem konstatuje, že krajský soud srozumitelně a přehledně vyložil podmínky pro obnovu

pokračování

řízení, když uvedl, že zákonná úprava vymezuje tyto podmínky jednak pozitivně (§ 114 odst. 1 s. ř. s.) a jednak negativně (odstavec 2 a 3 téhož ustanovení). Dále přehledně posoudil otázku jejich naplnění v nynějším případě, když zohlednil, že obnovu řízení stěžovatelka uplatňuje vůči rozsudku vydanému v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu. Zdejší soud proto shledal námitku nepřezkoumatelnosti usnesení krajského soudu nedůvodnou.

Nejvyšší správní soud úvodem svých dalších úvah připomíná, že v souladu s jeho judikaturou (například rozsudek ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004-98, č. 625/2005 Sb. NSS) platí, že odmítne-li krajský soud žalobu, přicházejí v úvahu pouze kasační důvody podle §103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. (nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu) a podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. (zmatečnost řízení před soudem). Stěžovatelka však ve své kasační stížnosti sama výslovně uvádí, že uplatňuje důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Zdejší soud současně v daném kontextu připomíná svůj rozsudek ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 – 50, se závěrem, že pokud jsou ze znění kasační stížnosti její důvody seznatelné a odpovídají zákonným kasačním důvodům, není rozhodující, že stěžovatel sám své důvody nepodřadil k jednotlivým zákonným ustanovením či tak učinil nepřesně nebo nesprávně. Z obsahu kasační stížnosti, včetně jejího doplnění, však zřetelně vyplývá, že se stěžovatelka soustředila ve své argumentaci pouze na otázku hmotněprávního posouzení jejího nároku na příspěvek na živobytí v původním řízení před správními orgány I. a II. stupně, respektive v následném přezkumu těchto rozhodnutí krajským soudem v řízení, které vyústilo v zamítavý rozsudek č. j. 38 Ad 16/2012 – 77. Stěžovatelka tak v kasační stížnosti neuvedla nic, čím by zpochybňovala ty závěry krajského soudu, které vedly k odmítnutí její „žaloby na obnovu“, respektive návrhu na obnovu řízení. Vzhledem k uvedenému proto stěžovatelkou uplatněné kasační námitky nespádají pod důvody, o které se může kasační stížnost proti rozhodnutí o odmítnutí návrhu opírat (srovnej ustanovení § 102 s. ř. s.).

Vzhledem k tomuto zjištění proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatelky podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., ve spojení s § 104 odst. 4 s. ř. s., za použití § 120 s. ř. s., odmítl jako nepřipustnou.

Nejvyšší správní soud rozhodl o náhradě nákladů tohoto řízení podle § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., jež stanoví, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. ledna 2017

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu

